

Til lovforslag nr. L 140. Vedtaget af Folketinget ved 3. behandling den 31. maj 2002*)

Forslag

til

Lov om ændring af straffeloven, retsplejeloven og forvaltningsloven

(Fangeflugt og begrænsning i indsattes adgang til aktindsigt m.v.)

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. september 2001, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 258 af 8. maj 2002, foretages følgende ændringer:

1. I § 83, stk. 2, ændres »§ 124« til: »§ 124, stk. 2 og 3«.

2. § 124, stk. 1, affattes således:

»Den, der flygter som anholdt eller fængslet, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.«

Stk. 1 og 2 bliver herefter stk. 2 og 3.

3. I § 124 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder også i forhold til personer i forvaring samt personer, der i stedet for varetægtsfængsel, i forbindelse med straffuldbyrdelse uden for kriminalforsorgen eller i medfør af straffelovens § 74 a er frihedsberøvet i institution m.v.«

§ 2

I retsplejeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 809 af 14. september 2001, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 258 af 8. maj 2002, foretages følgende ændring:

1. I § 781, stk. 1, nr. 3, og § 791 a, stk. 3, nr. 3, ændres »124, stk. 1« til: »124, stk. 2«.

§ 3

I forvaltningsloven, lov nr. 571 af 19. december 1985, som ændret ved § 2 i lov nr. 347 af 6. juni 1991 og § 1 i lov nr. 215 af 22. april 2002, foretages følgende ændringer:

1. I § 9 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. I forbindelse med varetægtsfængsling samt fuldbyrdelse af fængselsstraf og forvaring gælder bestemmelserne i dette kapitel endvidere ikke sager om

- 1) valg af varetægtsfængsel eller afsoningsinstitution,
- 2) overførelse til andet varetægtsfængsel eller anden afsoningsinstitution,
- 3) overførelse til anden afdeling i et varetægtsfængsel eller en afsoningsinstitution og
- 4) udelukkelse fra fællesskab.«

2. § 24, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. § 24, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, gælder ikke i de sager, der er nævnt i § 9, stk. 4. Begrundelsens indhold kan i øvrigt begrænses i det omfang, hvori partens interesse i at kunne benytte kendskab til denne til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til den pågældende selv eller til andre private eller offentlige interesser, jf. § 15.«